

Podjatost

Je-li námitka podjatosti zneužívána jako obstrukční postup (jako procesní obstrukce), pak s přihlédnutím k § 2 o. s. ř. nepožívá právní ochrany; soud v takovém případě nemá povinnost postupovat podle § 15b o. s. ř., respektive podle § 16 odst. 1 o. s. ř.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky č.j. 29 NSČR 104/2017-A-116, ze dne 30.8.2018)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v insolvenční věci dlužníka PERFECT INVEST, a. s., se sídlem v T., zastoupeného JUDr. S.K., advokátem, se sídlem v B., vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KSBR 30 INS 27580/2014, o insolvenčním návrhu věřitelů 1/ REALITY - X24 CZ s. r. o., se sídlem v U.B., a 2/ M. D., zastoupeného Mgr. J.B., advokátem, se sídlem v P., o dovolání druhého insolvenčního navrhovatele proti usnesení Vrchního soudu v Olomouci ze dne 24. května 2016, č. j. KSBR 30 INS XY, 3 VSOL XY, tak, že dovolání se odmítá.

Z odůvodnění:

[1] Usnesením ze dne 28. srpna 2015, č. j. KSBR 30 INS XY, Krajský soud v Brně (dále jen „insolvenční soud“):

1/ Zamítl insolvenční návrh, jímž se věřitelé (1/ REALITY - X24 CZ s. r. o. a 2/ Miroslav Dokupil) domáhali zjištění úpadku dlužníka PERFECT INVEST, a. s. (bod I. výroku).

2/ Uložil insolvenčním navrhovatelům zaplatit dlužníku do 3 dnů od právní moci usnesení na náhradě nákladů insolvenčního řízení společně a nerozdílně částku 14.328,50 Kč (bod II. výroku).

3/ Uložil insolvenčním navrhovatelům zaplatit státu společně a nerozdílně soudní poplatek za podání insolvenčního návrhu ve výši 2.000 Kč (bod III. výroku).

4/ Určil, že zveřejněním tohoto usnesení v insolvenčním rejstříku zanikají účinky spojené se zahájením insolvenčního řízení dosud vydaným předběžným opatřením (bod IV. výroku).

[2] K odvolání druhého insolvenčního navrhovatele Vrchní soud v Olomouci usnesením ze dne 24. května 2016, č. j. KSBR 30 INS XY, 3 VSOL XY:

1/ Potvrdil (ve vztahu k odvolateli) usnesení insolvenčního soudu v bodech I. až III. výroku (první výrok).

2/ Uložil druhému insolvenčnímu navrhovateli zaplatit dlužníku do 3 dnů od právní moci usnesení na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 9.572 Kč (druhý výrok).

[3] Proti usnesení odvolacího soudu podal druhý insolvenční navrhovatel posléze zastoupen advokátem (A-103) dovolání, jehož přípustnost vymezuje ve smyslu ustanovení § 237 zákona č. [99/1963](#) Sb., občanského soudního řádu (dále též jen „o. s. ř.“), argumentem, že napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázek procesního práva, při jejichž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu. Dovolatel namítá, že napadené rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci (dovolací důvod dle § 241a odst. 1 o. s. ř.) a požaduje, aby Nejvyšší soud zrušil rozhodnutí soudů obou stupňů a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

[4] Předmětné procesní otázky formuluje dovolatel následovně:

1/ Je omluva pro nemoc důležitým důvodem k odročení jednání podle § 119 odst. 1 o. s. ř.?

2/ Je insolvenční soud v insolvenčním řízení vázán vyšetřovací zásadou výhradně jen k prokázání

stavu úpadku dlužníka, nikoliv však ve vztahu k pohledávce insolvenčního navrhovatele? (U této otázky dovolatel zdůrazňuje, že ji uplatňuje samostatně, pro případ, že by první z předložených otázek posoudil dovolací soud pouze jako uplatnění tzv. zmatečnostní vady řízení ve smyslu § 229 odst. 3 o. s. ř.).

[5] Dlužník ve vyjádření navrhuje dovolání odmítnout jako opožděné, s tím, že podle insolvenčního rejstříku nabylo usnesení odvolacího soudu právní moci 22. června 2016; je tedy zřejmé (podle dlužníka), že usnesení bylo dovolateli doručeno dle příslušných ustanovení § 71 a násl. zákona č. [182/2006](#) Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení (insolvenčního zákona).

[6] Rozhodné znění občanského soudního řádu pro dovolací řízení (do 29. září 2017) se podává z bodu 2., článku II, části první zákona č. [296/2017](#) Sb., kterým se mění zákon č. [99/1963](#) Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [292/2013](#) Sb., o zvláštních řízeních soudních, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony. Dále formulované úvahy se pak váží k insolvenčnímu zákonu ve znění účinném do 18. září 2016.

[7] Nejvyšší soud dovolání, jež nesměruje proti žádnému z usnesení vypočtených v § 238a o. s. ř., a pro něž neplatí žádné z omezení přípustnosti dovolání podle § 237 o. s. ř., vypočtených v § 238 o. s. ř., odmítl podle § 243c odst. 1 a 2 o. s. ř. jako nepřipustné.

[8] Učinil tak proto, že argumentací k první z položených otázek vystihuje dovolatel tzv. zmatečnostní vadu řízení podle § 229 odst. 3 o. s. ř. Taková vada ale není způsobilým dovolacím důvodem (k jejímu prověření slouží žaloba pro zmatečnost) a pro její posouzení proto nelze připustit dovolání. K tomu srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. srpna 2002, sp. zn. 29 Odo 523/2002, uveřejněné pod číslem 32/2003 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek které je (stejně jako další rozhodnutí Nejvyššího soudu zmíněná níže) dostupné i na webových stránkách Nejvyššího soudu, jehož závěry se prosazují i v režimu občanského soudního řádu ve znění účinném od 1. ledna 2013 (respektive i v aktuálním znění), jak dokládá např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 28. listopadu 2013, sen. zn. 29 NSČR 84/2013, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. listopadu 2014, sen. zn. 29 NSČR 113/2014, uveřejněné pod číslem 40/2015 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

[9] Důvod připustit dovolání nemá Nejvyšší soud ani pro druhou z položených otázek. Otázku, v jakém rozsahu se aplikuje vyšetřovací zásada ve smyslu § 86 insolvenčního zákona sice napadené rozhodnutí také řeší, leč vedle ní (předtím) odvolací soud samostatně uzavřel, že oba insolvenční navrhovatelé tvrdili identické pohledávky za dlužníkem a i kdyby tyto pohledávky existovaly (kdyby byly osvědčeny), pak by vzhledem k platné smlouvě o postoupení ze dne 25. dubna 2014 podle které měly být pohledávky převedeny z druhého insolvenčního navrhovatele (postupitele) na prvního insolvenčního navrhovatele (postupníka) druhý insolvenční navrhovatel tyto pohledávky vůči dlužníku (již) neměl. Při současné absenci zjištění o dohodě dle § 1886 zákona č. [89/2012](#) Sb., občanského zákoníku, je závěr, že insolvenční navrhovatel již není majitelem tvrzených pohledávek, samostatným důvodem zamítnutí insolvenčního návrhu (obstojí jako důvod zamítnutí insolvenčního návrhu bez zřetele k tomu, jak bude znít odpověď na druhou z položených otázek).

[10] Není-li důvod připustit dovolání k prověření závěru, že dovolatel (již) není majitelem tvrzených pohledávek (jelikož dovolatel v tomto ohledu s napadeným rozhodnutím nevede žádnou polemiku), není dovolání ve smyslu ustanovení § 237 o. s. ř. přípustné ani ohledně další z otázek, na nichž napadené rozhodnutí spočívá; její řešení by totiž nutně neovlivnilo výsledek řízení, jestliže není důvod zkoumat otázku, která sama o sobě vedla k zamítnutí insolvenčního návrhu; srov. mutatis mutandis např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. října 2005, sp. zn. 29 Odo 663/2003, uveřejněné pod číslem 48/2006 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

[11] Ostatně, ohledně druhé z položených otázek dovolatel vymezil přípustnost dovolání až po uplynutí lhůty k tomu určené.

[12] Podle ustanovení § 241a odst. 2 o. s. ř. je (totiž) obligatorní náležitostí dovolání požadavek, aby dovolatel v dovolání uvedl, v čem spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání. Může-li být dovolání přípustné jen podle § 237 o. s. ř. (jako v této věci), je dovolatel povinen v dovolání vymezit, které z tam uvedených hledisek považuje za splněné, přičemž k projednání dovolání nepostačuje pouhá citace textu ustanovení § 237 o. s. ř. (či jeho části).

[13] K vymezení přípustnosti dovolání srov. především usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. září 2013, sp. zn. 29 Cdo 2394/2013, uveřejněné pod číslem 4/2014 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek (dále jen „R 4/2014“). Srov. ostatně též stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 28. listopadu 2017, sp. zn. Pl ÚS-st. 45/16, uveřejněné pod číslem 460/2017 Sb.

[14] V R 4/2014 Nejvyšší soud ozřejmil, že:

„Má-li být dovolání přípustné podle ustanovení § 237 o. s. ř. proto, že napadené rozhodnutí závisí na řešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe odvolacího soudu, musí být z obsahu dovolání patrné, o kterou otázku hmotného nebo procesního práva jde a od které ‚ustálené rozhodovací praxe‘ se řešení této právní otázky odvolacím soudem odchyluje.“

[15] Podle ustanovení § 241b odst. 3 o. s. ř. dovolání, které neobsahuje údaje o tom, v jakém rozsahu se rozhodnutí odvolacího soudu napadá, v čem dovolatel spatřuje splnění předpokladů přípustnosti dovolání (§ 237 až 238a) nebo které neobsahuje vymezení důvodu dovolání, může být o tyto náležitosti doplněno jen v průběhu trvání lhůty k dovolání. Nebyla-li v době podání dovolání splněna podmínka uvedená v § 241, běží tato lhůta až do uplynutí lhůty, která byla dovolateli určena ke splnění této podmínky; požádal-li však dovolatel před uplynutím lhůty o ustanovení zástupce (§ 30), běží lhůta podle věty první znovu až od právní moci usnesení, kterým bylo o této žádosti rozhodnuto.

[16] Dle ustanovení § 71 insolvenčního zákona soudní rozhodnutí, předvolání, vyrozumění nebo jiná písemnost insolvenčního soudu nebo účastníků se v insolvenčním řízení doručují pouze zveřejněním písemnosti v insolvenčním rejstříku (dále jen „doručení vyhláškou“), ledaže zákon stanoví pro určité případy nebo pro určité osoby i zvláštní způsob doručení (odstavec 1). Při doručení vyhláškou se písemnost považuje za doručenu dnem, popřípadě okamžikem jejího zveřejnění v insolvenčním rejstříku; okamžikem zveřejnění písemnosti v insolvenčním rejstříku se rozumí den, hodina a minuta zveřejnění (odstavec 2).

Ustanovení § 74 insolvenčního zákona pak určuje, že zveřejnění písemnosti v insolvenčním rejstříku je dokladem o doručení i při zvláštním způsobu doručení této písemnosti (odstavec 1). Je-li s doručením písemnosti, pro kterou zákon stanoví zvláštní způsob doručení, spojen začátek běhu lhůty k podání opravného prostředku nebo k jinému procesnímu úkonu, začíná lhůta běžet ode dne, kdy byla písemnost doručena adresátu zvláštním způsobem. O tom musí být adresát poučen (odstavec 2). Podle ustanovení § 75 insolvenčního zákona o zvláštní způsob doručení jde tehdy, jestliže zákon ukládá, aby písemnost byla doručena zvlášť nebo do vlastních rukou adresáta (odstavec 1). Nestanoví-li tento zákon jinak, doručuje se písemnost v insolvenčním řízení zvlášť dlužníku, insolvenčnímu správci, státnímu zastupitelství, které vstoupilo do insolvenčního řízení, a věřitelskému výboru. Soudní rozhodnutí se doručuje zvlášť také osobám, o jejichž podání insolvenční soud rozhoduje, a osobám, které mají v insolvenčním řízení něco osobně vykonat. Písemnosti, o nichž tak stanoví zvláštní právní předpis, se doručují zvlášť také orgánu, který vede obchodní nebo jiný rejstřík, v němž je dlužník zapsán (odstavec 2).

Dle ustanovení § 80 insolvenčního zákona, jestliže se osobě, které se písemnost doručuje zvlášť, nepodařilo doručit písemnost na adresu uvedenou v podání, které učinila v insolvenčním řízení, jako

adresa jejího bydliště nebo sídla anebo jako adresa v České republice, na kterou jí má být písemnost doručována, doručí insolvenční soud písemnost znovu vyhláškou; ustanovení § 74 odst. 2 se v takovém případě nepoužije. Neobsahovala-li písemnost označení adresáta, opatří ji insolvenční soud před doručením vyhláškou i tímto údajem (odstavec 1). Učinila-li osoba, které se písemnost doručuje zvlášť, v insolvenčním řízení více podání, doručuje se jí písemnost podle odstavce 1 na adresu bydliště nebo sídla anebo na adresu v České republice, na kterou má být písemnost doručována, kterou uvedla v posledním podání insolvenčnímu soudu (odstavec 2).

[17] V daném případě se ze spisu podává, že druhý insolvenční navrhovatel (jenž tehdy nebyl zastoupen) udával v době vydání napadeného usnesení jako adresu svého bydliště adresu ve Slovenské republice (XY); srov. jeho podání z 23. května 2016 (A-77), tedy podání učiněné den před konáním odvolacího jednání. Na adresu ve Slovenské republice pak insolvenční soud doručoval usnesení odvolacího soudu, leč bezúspěšně podle sdělení Okresného soudu Trenčín ze 4. října 2016 (u A-83) se písemnost na tuto adresu nepodařilo doručit, s tím, že druhý insolvenční navrhovatel se na území Slovenské republiky zdržuje příležitostně a nepředvídatelně, a doručované písemnosti přebírá na adrese trvalého bydliště v XY (jde o adresu uvedenou v záhlaví tohoto usnesení). Poté, co insolvenčnímu soudu došlo další podání druhého insolvenčního navrhovatele [dovolání datované 1. prosince 2016 a podané u insolvenčního soudu osobně 5. prosince 2016 (A-92)], v němž jmenovaný již udával jako své bydliště onu adresu v XY, se insolvenční soud pokusil doručit usnesení odvolacího soudu na adresu v XY, leč opět bezúspěšně [podle sdělení Bezirksgericht Neusiedl am See z 16. ledna 2017 (A-97) se písemnost na tuto adresu nepodařilo doručit. Za této situace pak byly splněny předpoklady pro postup dle § 80 insolvenčního zákona, který insolvenční soud uskutečnil 2. února 2017 (A-101).

[18] Napadené usnesení tedy bylo druhému insolvenčnímu navrhovateli doručeno „zvlášť“ dne 2. února 2017, což činí neopodstatněnou námitku dlužníka, že dovolání je opožděné. Dlužníku (jenž poukazoval na to, že napadené usnesení nabylo právní moci již 22. června 2016) v dotčených souvislostech zjevně unikl význam úpravy obsažené v § 74 insolvenčního zákona. Z ní plyne, že právní moc rozhodnutí, jímž odvolací soud rozhoduje o odvolání proti rozhodnutí insolvenčního soudu vydanému insolvenční věci, nastává již okamžikem zveřejnění rozhodnutí odvolacího soudu v insolvenčním rejstříku bez zřetele k tomu, zda takové rozhodnutí má být doručeno zákonem označeným osobám ještě zvláštním způsobem (srov. § 74 odst. 1 a § 75 insolvenčního zákona). Vzhledem k tomu, že s doručením rozhodnutí odvolacího soudu je spojen začátek běhu lhůty k podání dovolání (§ 240 odst. 1 insolvenčního zákona), začíná osobě, jímž se toto rozhodnutí doručuje (ještě) zvláštním způsobem, běžet lhůta k podání dovolání až ode dne, kdy jí byla písemnost doručena zvláštním způsobem (§ 74 odst. 2 insolvenčního zákona).

[19] Pro poměry dané věci odtud plyne, že lhůta k podání dovolání začala druhému insolvenčnímu navrhovateli běžet 3. února 2017. V tomto ohledu je zjevně nedůvodná dovolací námitka, podle níž do 25. dubna 2017 [kdy dovolatel námitku uplatnil v doplnění dovolání (A-106) sepsaném jeho advokátem téhož dne] nebylo napadené usnesení dovolateli účinně doručeno.

[20] Jelikož při podání dovolání (A-92) nebyl dovolatel zastoupen advokátem, ani nedoložil, že má sám odpovídající právnické vzdělání (§ 241 o. s. ř.), insolvenční soud jej usnesením ze dne 14. prosince 2016, č. j. KSBR 30 INS XY, vyzval, aby nedostatek povinného zastoupení odstranil do 2 měsíců od doručení usnesení.

[21] Také toto usnesení se insolvenční soud pokusil doručit dovolateli zvláštním způsobem na adresu v Rakousku, leč opět bezúspěšně podle sdělení Bezirksgericht Neusiedl am See z 16. ledna 2017 (A-98) se písemnost na tuto adresu nepodařilo doručit. Za této situace byly opět splněny předpoklady pro postup dle § 80 insolvenčního zákona, který insolvenční soud i ohledně této výzvy uskutečnil 2.

února 2017 (A-102).

[22] S přihlédnutím k tomu, co bylo uvedeno výše, uplynula dovolateli lhůta k vymezení předpokladů přípustnosti dovolání v pondělí 3. dubna 2017. Dovatel sice již v březnu 2017 doložil [podáním datovaným 17. března 2017, došlým insolvenčnímu soudu 20. března 2017 (A-103)], že 17. března 2017 udělil procesní plnou moc k zastupování v dovolacím řízení advokátu Mgr. Janu Bělockému, dovolání však prostřednictvím tohoto advokáta doplnil až podáním datovaným 25. dubna 2017 [došlým insolvenčnímu soudu téhož dne (A-106)].

[23] K vymezení přípustnosti dovolání ohledně druhé z položených otázek tak ani nelze přihlížet (původní dovolání ji neobsahovalo a doplnění dovolání je v této části opožděné).

[24] Výrok o nákladech dovolacího řízení se opírá o ustanovení § 243c odst. 3, § 224 odst. 1 a § 146 odst. 3 o. s. ř., když dovolání druhého insolvenčního navrhovatele bylo odmítnuto, čímž dlužníku vzniklo právo na náhradu účelně vynaložených nákladů dovolacího řízení.

[25] Ty v dané věci, vzhledem k zastoupení dlužníka advokátem, sestávají (v souladu s ustanovením § 137 o. s. ř.) z mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby (vyjádření k dovolání ze dne 18. ledna 2017), která podle ustanovení § 7 bodu 5., § 9 odst. 4 písm. c/ a § 11 odst. 1 písm. k/ vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. [177/1996](#) Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění účinném do 30. června 2018, činí (z tarifní hodnoty 50.000 Kč) částku 3.100 Kč a z paušální částky náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu). Spolu s částkou 714 Kč odpovídající 21% dani z přidané hodnoty činí dlužníku přiznaná náhrada nákladů dovolacího řízení celkem částku 4.114 Kč.

[26] Závěrem Nejvyšší soud uvádí, že nepřehlédl, že podáním došlým Nejvyššímu soudu 17. srpna 2018 vnesl dovolatel námitku podjatosti předsedy senátu v této věci odůvodněnou jeho přednáškovou činností (a přednáškovou činností jeho manželky) na akcích pořádaných Asociací insolvenčních správců o. s. a Insolvenční akademií s. r. o., s tím, že reprezentantem těchto institucí (i společnosti ŽIŽLAVSKÝ, advokátní kancelář s. r. o.) navenek je bývalý právní zástupce dovolatele v insolvenční věci dovolatele vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. KSBR 31 INS 25648/2014, z čehož usuzuje na překročení hranice běžného kolegiálního vztahu předsedy senátu k bývalému zástupci dovolatele a na pochybnosti o neexistenci ekonomické závislosti předsedy senátu a jeho manželky na subjektech personálně propojených s osobou bývalého právního zástupce dovolatele. K tomu Nejvyšší soud uvádí, že o typově shodné námitce podjatosti v jiné insolvenční věci již Nejvyšší soud rozhodl (usnesením ze dne 24. července 2018, sp. zn. 30 Nd 126/2018), že nejde o důvod pro vyloučení téhož předsedy senátu z projednávání a rozhodování věci.

[27] Především však Nejvyšší soud uvádí, že z úřední činnosti související s projednáním věci vedené u něj pod sp. zn. KSBR 31 INS 25648/2014, 29 NSČR 35/2016 jde o insolvenční věc, ve které se (též) společnost PERFECT INVEST, a. s. (jako insolvenční navrhovatel) domáhá zjištění úpadku dovolatele je mu známo, že v oné insolvenční věci dovolatel systematicky zneužívá námitku podjatosti k procesním obstrukcím. To je v oné věci patrné z toho, že:

1/ Podáním z 30. září 2015 vnesl dovolatel (coby dlužník) námitku podjatosti soudce soudu prvního stupně.

2/ Po předložení věci nadřízenému Vrchnímu soudu v Olomouci, který měl rozhodnout o námitce podjatosti pod sp. zn. KSBR 31 INS 25648/2014, 2 VSOL 931/2015, vnesl dovolatel (coby dlužník) podáním ze 14. prosince 2015, posléze doplněným, námitku podjatosti soudců soudního oddělení Vrchního soudu v Olomouci, povolaných rozhodnout o námitce podjatosti soudce soudu prvního stupně.

3/ Po předložení věci Nejvyššímu soudu, který měl rozhodnout o námitce podjatosti soudců Vrchního

soudu v Olomouci, který o ní měl rozhodnout pod sp. zn. KSBR 31 INS 25648/2014, 29 NSČR 35/2016, vznesl dovolatel (coby dlužník) podáním ze 17. února 2016, námitku podjatosti soudce Nejvyššího soudu Mgr. Milana Poláška (dále jen „M. P.“).

4/ Usnesením ze dne 30. března 2016, sp. zn. 30 Nd 63/2016, rozhodl Nejvyšší soud, že M. P. není vyloučen z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího soudu pod sen. zn. 29 NSČR 35/2016.

5/ Podáním z 21. dubna 2016 (A-139) vznesl dovolatel (coby dlužník) námitku podjatosti dalších (tehdejších) soudců soudního oddělení č. 29 JUDr. Filipa Cilečka (dále jen „F. C.“), JUDr. Petra Gemmela (dále jen „P. G.“), JUDr. Zdeňka Krčmáře (dále jen „Z. K.“), JUDr. Petra Šuka (dále jen „P. Š.“) a JUDr. Jiřího Zavázala (dále jen „J. Z.“).

6/ Po předložení věci do soudního oddělení č. 30, kde mělo být o této další námitce podjatosti soudců Nejvyššího soudu rozhodnuto pod sp. zn. 30 Nd 164/2016, vznesl dovolatel (coby dlužník) podáním z 3. června 2016 námitku podjatosti soudců soudního oddělení č. 30 JUDr. Františka Ištvánka (dále jen „F. I.“), JUDr. Pavla Pavlíka (dále jen „P. P.“), JUDr. Pavla Vrchy (dále jen „P. V.“), JUDr. Pavla Simona (dále jen „P. S.“), JUDr. Bohumila Dvořáka, Ph. D., LL. M. (dále jen „B. D.“), a Mgr. Víta Bičáka (dále jen „V. B.“).

7/ Po předložení věci do soudního oddělení č. 32, kde pod sp. zn. 32 Nd 212/2016 mělo být rozhodnuto o námitce podjatosti soudců soudního oddělení Nejvyššího soudu č. 30, vznesl dovolatel (coby dlužník) podáním z 29. července 2016 námitku podjatosti soudce soudního oddělení č. 32 JUDr. Pavla Příhody (dále jen „P. P.“). Podáním ze dne 2. prosince 2016 vznesl dovolatel (coby dlužník) námitku podjatosti dalších soudců soudního oddělení č. 32 JUDr. Miroslava Galluse (dále jen „M. G.“), JUDr. Hany Gajdziokové (dále jen „H. G.“) a JUDr. Marka Doležala (dále jen „M. D.“).

8/ Usnesením ze dne 31. ledna 2017, sp. zn. 33 Nd 282/2016, rozhodl Nejvyšší soud, že soudci Nejvyššího soudu P. P., M. G., H. G. a M. D. nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího soudu pod sp. zn. 32 Nd 212/2016.

9/ Usnesením ze dne 28. března 2017, sp. zn. 32 Nd 212/2016, rozhodl Nejvyšší soud, že soudci Nejvyššího soudu F. I., P. P., P. V., P. S., B. D. a V. B. nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího soudu pod sp. zn. 30 Nd 164/2016.

10/ Podáními z 19. dubna, 21. dubna a 28. dubna 2017 vznesl dovolatel (coby dlužník) opět námitku podjatosti soudců soudního oddělení č. 30 F. I., P. V. a B. D.

11/ Po předložení věci do soudního oddělení č. 32, kde pod sp. zn. 32 Nd 170/2017 mělo být rozhodnuto o opětovné námitce podjatosti soudců soudního oddělení Nejvyššího soudu č. 30, vznesl dovolatel (coby dlužník) podáním ze 4. června 2017 (A-205) opět námitku podjatosti soudce soudního oddělení č. 32 P. P.

12/ Usnesením ze dne 3. července 2017, sp. zn. 33 Nd 217/2017, rozhodl Nejvyšší soud, že soudce Nejvyššího soudu P. P. není vyloučen z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího soudu pod sp. zn. 32 Nd 170/2017. Ústavní stížnost, kterou dovolatel proti tomuto usnesení podal, odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 5. prosince 2017, sp. zn. III. ÚS 2834/17.

13/ Podáním z 30. července 2017 vznesl dovolatel (coby dlužník) opět námitku podjatosti soudců soudního oddělení č. 32 H. G. a M. G.

14/ Usnesením ze dne 14. února 2018, sp. zn. 33 Nd 332/2017, rozhodl Nejvyšší soud, že soudci Nejvyššího soudu M. G. a H. G. nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího soudu pod sp. zn. 32 Nd 170/2017.

15/ Podáním ze dne 2. března 2018 (A-201), doplněným podáním ze dne 8. března 2018 (A-202), vznesl dovolatel (coby dlužník) námitku podjatosti dalšího soudce soudního oddělení č. 32 Mgr. Jiřího Němce (dále jen „J. N.“) a opětovně i M. G. a P. P.

16/ Usnesením ze dne 20. června 2018, sp. zn. 33 Nd 109/2018, rozhodl Nejvyšší soud, že soudci Nejvyššího soudu P. P. a M. G. nejsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího soudu pod sp. zn. 32 Nd 170/2017 a že k námitce podjatosti J. N. se nepřihlíží.

17/ Usnesením ze dne 10. července 2018, sp. zn. KSBR 31 INS XY, 30 Nd 164/2016, rozhodl Nejvyšší soud, že soudci Nejvyššího soudu F. C., P. G., Z. K., P. Š. a J. Z. nejsou vyloučeni z projednávání a

rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího soudu pod sen. zn. 29 NSČR 35/2016.

18/ Usnesením ze dne 13. srpna 2018, sp. zn. 32 Nd 170/2017, rozhodl Nejvyšší soud, že soudce Nejvyššího soudu F. I. není vyloučen z projednávání a rozhodování věci vedené u Nejvyššího soudu pod sp. zn. 30 Nd 164/2016 a že k námitce podjatosti P. V. a B. D. se nepřihlíží.

[28] Je-li námitka podjatosti zneužívána jako obstrukční postup (jako procesní obstrukce), pak s přihlédnutím k § 2 o. s. ř. nepožívá právní ochrany; soud v takovém případě nemá povinnost postupovat podle § 15b o. s. ř., respektive podle § 16 odst. 1 o. s. ř. Srov. v daných souvislostech obdobně např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. července 2008, sp. zn. 29 Nd 201/2008, uveřejněné pod číslem 2/2009 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek, nebo usnesení Nejvyššího soudu ze dne 27. října 2011, sp. zn. 29 Cdo 3013/2010, uveřejněné pod číslem 46/2012 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek.

[29] Důvod předložit věc k rozhodnutí o „námitce podjatosti“ ze 17. srpna 2018 jinému senátu Nejvyššího soudu (§ 16 odst. 1 věta druhá o. s. ř.) tedy tříčlenný senát Nejvyššího soudu rozhodující v této věci neměl, když okolnost, že dovolatel tímto způsobem svých procesních práv nevyužívá, nýbrž (v rozporu s § 2 o. s. ř.) zneužívá, je z výše podaného přehledu zřejmá.

© EPRAVO.CZ - Sbírka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Reorganizace](#)
- [Soudní poplatky \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Spotřebitel \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správa společné věci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Správní řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vylučovací žaloba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Promlčení, insolvence](#)
- [Nepřiměřená délka řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výše výživného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Výživné \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Započtení pohledávek \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)